

Věc T-193/04

Hans-Martin Tillack

v.

Komise Evropských společenství

„Vyšetřování Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) týkající se šíření důvěrných informací – Podezření z podplácení a porušení služebního tajemství – Sdělení informací vnitrostátním soudním orgánům o skutečnostech, které by mohly vést k trestnímu stíhání – Domovní prohlídka v místě bydliště a v kanceláři novináře – Žaloba na neplatnost – Přípustnost – Žaloba na náhradu škody – Příčinná souvislost – Dostatečně závažné porušení“

Rozsudek Soudu (čtvrtého senátu) ze dne 4. října 2006 II - 3999

Shrnutí rozsudku

1. *Žaloba na neplatnost – Akty napadnutelné žalobou – Pojem – Akty s právně závaznými účinky*
(Článek 230 ES; nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1073/1999, čl. 10 odst. 2)

2. *Žaloba na náhradu škody – Samostatnost ve vztahu k žalobě na neplatnost a žalobě pro nečinnost*
(Článek 230 čtvrtý pododstavec ES, článek 235 ES a čl. 288 druhý pododstavec ES)
3. *Mimosmluvní odpovědnost – Podmínky – Dostatečně závažné porušení práva Společenství*
(Článek 288 druhý pododstavec ES)

1. Akty nebo rozhodnutí, jež mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 230 ES, jsou opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce a které podstatným způsobem mění jeho právní postavení.

řízení na základě předání informací OLAF, jakož i následující právní akty spadají tudíž do výlučné a plné odpovědnosti vnitrostátních orgánů.

Tak tomu není v případě aktu, kterým Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) na základě čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999 o vyšetřování prováděném OLAF předá vnitrostátním soudním orgánům informace týkající se podezření z porušení služebního tajemství a podplácení.

Uvedený čl. 10 odst. 2 totiž pouze stanoví předání informací vnitrostátním soudním orgánům, které mají volnost v rámci svých pravomocí posoudit obsah a dosah uvedených informací, a tedy důsledky, které je třeba z nich popřípadě vyvodit. Případné zahájení soudního

Tato volnost vnitrostátních soudních orgánů není zpochybněna zásadou loajální spolupráce, která znamená, že tyto orgány musí, v případě, že jim OLAF předá informace na základě čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999, pozorně zkoumat uvedené informace a vyvodit z nich důsledky vhodné pro zajištění dodržování práva Společenství. Taková povinnost pozorného přezkumu nicméně nevyžaduje přijmout výklad příznávající závaznou povahu spornému předání v tom smyslu, že by uvedené orgány měly být povinny přijmout specifická opatření, neboť takový výklad by změnil rozdělení úkolů a odpovědností sta-

novené pro provádění nařízení č. 1073/1999.

odpovědnosti stanovenou v článku 235 ES a čl. 288 druhém pododstavci ES, pokud takové jednání může zakládat odpovědnost Společenství.

(viz body 67–68, 70, 72)

(viz body 97–98)

2. Žaloba na náhradu škody je samostatným procesním prostředkem, majícím svou vlastní funkci v rámci systému procesních prostředků, který je závislý na podmínkách výkonu, které jsou způsobeny jeho zvláštnímu účelu. Zatímco žaloby na neplatnost a pro nečinnost směřují k potrestání protiprávnosti právně závazného aktu nebo nedostatku takového aktu, předmětem žaloby na náhradu škody je návrh na náhradu škody vyplývající z protiprávního aktu nebo jednání přičitatelného jednomu z orgánů nebo institucí Společenství.
3. Vznik mimosmluvní odpovědnosti Společenství za protiprávní jednání jeho orgánů ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES je vázán na splnění souboru podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům, skutečné existence škody a existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a uplatňovanou škodou. Co se týče první podmínky, je nutné, aby bylo prokázáno dostatečně závažné porušení právní normy příznávající práva jednotlivcům.

Procesní subjekty, které z důvodů podmínek přípustnosti uvedených v čl. 230 čtvrtém pododstavci ES nemohou přímo napadnout určité akty nebo opatření Společenství, mají však možnost zpochybnit jednání, které nemá rozhodovací charakter, a proto nemůže být předmětem žaloby na neplatnost, tím, že podají žalobu na určení mimosmluvní

V tomto ohledu zásada řádné správy nepřiznává sama o sobě práva jednotlivcům, s výjimkou případu, kdy je projevem zvláštních práv, jako je právo na to, aby o záležitostech jednotlivců bylo rozhodováno nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě, právo být vyslechnut, právo na přístup k dokumentům, právo na odůvodnění rozhodnutí, ve

smyslu článku 41 Charty základních práv Evropské unie.

Navíc kvalifikace jednání orgánu Společenství jako „nesprávného úředního postupu“ Evropským veřejným ochráncem práv neznamená sama o sobě, že toto jednání je dostatečně závažným porušením právní normy. Zavedením institutu veřejného ochránce práv dala

Smlouva občanům Unie, a zvláště úředníkům a jiným zaměstnancům Společenství k dispozici za účelem obrany jejich zájmů alternativní procesní prostředek k žalobě k soudu Společenství. Tento mimosoudní alternativní procesní prostředek odpovídá zvláštním kritériím a nemá nezbytně tentýž cíl jako žaloba.

(viz body 116–117, 127–128)